

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

HNĚV TROJHLAVÉ BOHYNĚ

FRAGMENT

Percy Jackson

Hněv trojhlavé bohyně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson – Hněv trojhlavé bohyně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PERCY
JACKSON

**HNĚV TROJHLAVÉ
BOHYNĚ**

NAPSAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Text copyright © 2024 by Rick Riordan

ISBN tištěné verze 978-80-253-7136-7

ISBN e-knihy 978-80-253-7193-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7194-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7192-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Našim přátelům z 20th TV a Disney+ –
neumíme si představit lepší posádku
pro plavbu do Moře nestvůr*

OBSAH

1	Nehoda v ředitelně	9
2	Grover se těžce zkoфеinuje	20
3	Má přítelkyně mě vezme na hřbitov	28
4	Zdá se, že mám lososovou příchut'	37
5	V laboratoři zapovězené zmrzliny.....	47
6	Syrové kuřecí mrtvolky a kde je najít	53
7	Zkousím psí lyžování.....	61
8	Hádej, co je to? Lasiččí zadek.....	70
9	Apokalypsa voní po jahodách.....	78
10	Nové štěně? Neel.....	87
11	Pizza se slzami navíc.....	96
12	Nalejvárna od starého přítele.....	105
13	Dostanu odklad a medové bonbóny.....	116
14	Nacházíme mrtvé chlapičky.....	124
15	Selhávám v psí diplomacii.....	132
16	Pekelní psi! Na disco	139
17	Grover zakoření	147
18	Cítím malér tm , novou vůni pro muže	158
19	Ajaj! Zabil jsem vás znovu.....	166
20	Stáváme se nebezpečně atraktivními.....	174
21	Grover chystá pětikopytovou recenzi.....	182
22	Annabeth chce mluvit s vedoucími	189
23	Nacházíme doupě ďábelského parfému	197
24	Zažijeme hezkou, spořádanou melu	205
25	Na postižení nestvůřím dechem neexistuje léčba	211
26	No, léčba možná existuje, ale líbit se ti nebude	217

27	Krmíme se zubní pastou	226
28	Vymýšlím mizerný plán	233
29	Dostanu všechny bonbóny.....	243
30	Zmatláme se před bitvou	255
31	Nacházíme další mrtvé chlapíky.....	262
32	Předávka louče vyjde skvěle.....	269
33	Pořádáme staré dobré pálení čarodějnic (Jenže ty čarodějnice jsme my).....	279
34	Bojujeme za hekaté a taky za mrtvé ryby	286
35	Zachráněná vlastní pitomost	294
36	Vynechávám oslavu.....	301
37	Hraju si s fialovým ohněm	306
38	Neúmyslně rozpustím svou výchovnou poradkyni	314
39	Dostanu svůj oblíbený dezert.....	320

NEHODA V ŘEDITELNĚ

Říjen. Nejlepší měsíc vůbec.

Vzduch byl čerstvý a listí v Central Parku zlátlo. Můj oblíbený pojízdný stánek na 86. ulici prodával burritos s dýňovou příchutí.

A k tomu všemu jsem měl ještě totální POHOV od mytologického světa. Žádní bohové mi neklepali na dveře a nedožadovali se, abych pro ně něco zařídil. Žádné nestvůry se mě nepokoušely zamordovat.

Celé tři pozeňnané týdny jsem byl normální čtvrták na střední. Pokud jsi polobožský syn Poseidóna, je takový normální stav příjemná změna – i když to znamená domácí úkoly a víkendové doučování.

Možná si říkáš, *proč by mocný polobůh v posledním ročníku střední školy potřeboval takovou banální pomoc, jako je víkendové doučování?*

Tak to mě asi ještě neznáš. Předně, jsem dyslektik a mám ADHD. Drobnosti jako čtení a udržení pozornosti jsou pro mě větší oříšek, než řekněme vyskočit z okna učebny a pustit se do boje s kancem chrlicím oheň.

Jenže vraždění nestvůrných prasat učitelé kupodivu neklasifikují.

Navíc jsem promeškal celý předchozí ročník kvůli záležitosti, kterou tu nebudeme rozebírat (Héra) a kterou mají na svědomí jistí otravní bohové (Héra), z důvodů kosmické apokalypsy (Héra).

Proto jsem teď chodil na Alternativní střední školu, jediný ústav, kde byli ochotní pustit mě k závěrečným zkouškám, abych pak se svou přítelkyní mohl nastoupit na vysokou. Kvůli nahrazení všech kreditů, které jsem ne vlastní vinou (Héra) promeškal, jsem teď musel navštěvovat víkendové hodiny.

V sobotu jsem měl lekce španělštiny za dva kredity s doktorem Hernandezem na Komunitní akademii a v neděli jsem přežíval lekce chemie online. V pondělí ráno, když už jsem měl všeho plné zuby, jsem se pokaždé s bolavou hlavou dopotácel do školy, snažil se protrpět vyučování a pohlídat si, aby mi mozek nevytekl z hlavy ušima.

Tu a tam se ze své kanceláře vynořila moje výchovná poradkyně Eudora a ukázala mi zdvižené palce. „Vedeš si výborně!“

Ale většinou mě nechávala na pokoji. Byla to nereidka v utajení a pracovala pro mého otce. Myslím, že ze mě byla nervózní. Anebo se bála zeptat, jak to pokračuje s mými doporučeními na vysokou. Vykonal jsem výpravu pro Ganyméda a získal od něj pochvalný dopis, ale pokud jsem se chtěl dostat na Univerzitu Nový Řím, potřeboval jsem podporu ještě od dvou dalších olympských bohů. A ti ji samozřejmě nerozdávají jen tak.

Termín podání přihlášky se blížil, ale všude bylo ti-
cho po pěšině.

Až *moc* velké ticho. Vlastně takové ticho, že jsem
v hodině angličtiny usnul a neuvědomil si to, dokud
se učitelka nezastavila přímo nade mnou a neřekla:
„Percy?“

Škulbl jsem sebou a probral se. Ještě štěstí, že jsem au-
tomaticky nevytasil meč.

„Téma!“ vyhrkl jsem, protože to byla odpověď, kte-
rou jsem si v duchu připravoval, než jsem usnul. „Téma
je svobodná vůle versus osud.“

Paní Forayová se zamračila a spolužáci se začali tiše
pochechtávat.

„V kanceláři je tvoje teta.“ Paní Forayová mi podala
papírek. „Přišla tě vyzvednout.“

Takové oznámení mělo přinejmenším pár háčeků. Tak
za prvé – vypadal jsem jako pitomec, že mě vyzvedává
rodinný příslušník, když jsem naprosto schopný jet me-
trem sám. Dokonce mám už i řidičák, ale jezdit po New
Yorku je mnohem větší děs než většina mých výprav.

Za druhé, jestli odejdu ze školy dřív, budu si to muset
nahradit a učitelé z toho nadšení nebudou.

A za třetí, žádnou tetu nemám. Aspoň ne z lidské
strany rodiny...

Zadrmolil jsem omluvu paní Forayové, otřel si tvář,
kterou jsem si ve spaní poslintal, a vypravil se do kance-
láře. Něco mi napovídalo, že téma svobodné vůle versus
osudu ještě přijde na řadu. Vypadalo to, že se kolem něj
točí celý můj život.

Když jsem procházel kolem kanceláře výchovné poradkyně, Eudora vykoukla ze dveří a tvářila se vyjukaně.

„Zdravím,“ řekl jsem. „Víte něco o –?“

„PSSST! Já tu nejsem!“ Zavřela dveře.

To bylo divné, dokonce i na ni. Napadlo mě, jestli ne-reidky nejsou něco jako svišti. Možná, že když vystrčí hlavu z nory a zahlédnou vlastní stín, uloží se na dalších šest týdnů do hibernace.

Když jsem došel k ředitelně, sekretářka, co stála u přijímacího pultíku, byla celá ztuhlá a zírala do prázdna. Ukázala na dveře a zamumlala: „Čekají.“

Sekretářka v transu. To nemohlo znamenat nic dobrého.

Zaklepal jsem a dveře se se zaskřípáním otevřely. Doktorka Samuelsová seděla se skelným pohledem bez hnutí za svým stolem. Vedle ní stála žena středního věku v tmavých šatech bez rukávů. Na krku se jí leskly diamanty a vlasy měla jako černou změt', obalené svatozáří zeleného ohně.

Planoucí vlasy. To rozhodně nebylo dobré znamení.

„Á, výborně,“ zaradovala se žena v černém. Podívala se na ředitelku. „Teď nás můžete nechat o samotě.“

Doktorka Samuelsová se zvedla, odešla a zavřela za sebou dveře. Nedivil bych se, kdyby školní úředníky začalo brzy štvát, že jejich práci přebírají mytologické bytosti. Nejdřív se Eudora stala mou výchovnou poradkyní, teď se tahle ženská v černém uhnízdí v ředitelně. Možná nebude trvat dlouho a zjistím, že učitele tělocviku nahradil drak chrlící oheň... když o tom tak uvažuji, kdo ví, jestli by si někdo té změny všiml.

Žena v černém se uvelebila v ředitelčině křesle a položila si ruce na opěrky, jako by si zkoušela nový trůn. Zřejmě jí vyhovoval. Usoudil jsem, že bude lepší ozvat se dřív, než stačí nasadit maniakální smích nebo spustit monolog o tom, že škola je teď její, celá jen její.

„Ahoj,“ vyhrkl jsem, výřečný jako vždy.

„Můžeš klidně zůstat stát, Percy Jacksoně.“ Opatrně přejela prsty po oprýskané laminátové desce stolu. „Myslím, že to nebude trvat dlouho.“

Snažil jsem se nemyslet na všechny způsoby, jakými by mě mohla na místě zabít. „A vy jste –?“

Nechtěl jsem, aby to vyznělo nezdvořile. Bohy občas prostě nenapadne se představit a já začínal mít podezření, že tahle dáma spadá do *božské* kategorie Supermocné superotravné bytosti.

Onyxové oči se jí zaleskly. Naklonila se v křesle dopředu a propletla si prsty. Vypadala mnohem víc jako ředitelka než ta opravdová. „Můžeš mi říkat Nositelka pochodně, Hvězdná chodkyně, Noční poutnice, Rušitelka mrtvých, dcera Persése a Asterie, Trojhlavá bohyně!“

„Hmm-mm,“ vypravil jsem ze sebe, protože jsem pořád neměl páru, s kým to mluvím.

Asi si myslíš, *Percy*, *mezi řeckými bohy se přece pohybuješ už celé roky. Jak to, že ji neznáš?*

Problém je v tom, že nesmrtelní věčně mění podobu, řeckých bohů jsou stovky, a navíc neradi dávají přímé odpovědi. Nikdy od nich neuslyšíte: *Nazdárek, já jsem Zeus*. Vždycky je to něco jako *Hromovládce, Paranoidní*

patriarcha, Nebeský sukničkář, Bleskosvodné pumpky, Král luxusních přípravků na vousy.

Tahle *Trojhlavá bohyně* sice zažehla jakousi jiskřičku kdesi vzadu v mojí hlavě, ale řecká mytologie je plná trojitých božstev: Sudičky. Šedé sestry. Blahovolné. Skupina *Destiny's Child*. Nemůžu mít přehled o všech.

Čekal jsem, že to bohyně nějak rozvede. Zdálo se mi to jako nejbezpečnější, co jsem mohl udělat.

Zakabonila se. Možná ji rozladilo, že jsem před ní nepadl na kolena ani nenabídl zápalnou oběť.

„Jsem Hekaté,“ vyslovila hlasitě a zřetelně. „Bohyně magie, křížovatek a nekromantiky.“

Bylo mi, jako by se mi jazyk v puse rozsypal na prach. Nikdy jsem se s Hekaté nesetkal, ale její práci jsem znal. Pamatoval jsem si její hity jako „Při bitvě o Manhattan jsem se přidala ke Kronovi (ale pak jsem si to rozmyslela)“ a „Pomohla jsem tvé kamarádce Hazel bojovat s Gigantem (ale až potom, co jsem zjistila, že Giganti prohrají)“. Odjakživa mi připadala jako týmový hráč – jakmile bylo jasné, který tým zvítězí.

„Jasně,“ přikývl jsem. „Vládkyně Hekaté.“

Vypadalo to, že ji netěší, že se před ní pořád ještě neplázím. No, s tím se bude muset smířit. Na plazení mě neužije.

„Myslím, že sis užil pár klidných týdnů,“ nadhodila. „Nechali tě ostatní bohové na pokoji, jak jsem po nich chtěla?“

„Já – počkat. *Jak jste po nich chtěla?*“

Mávla rukou, jako by rozháněla kouř. „Řekla jsem jim, ať od tebe dají ruce pryč. Nemohla jsem riskovat,

že si ublížíš nebo se necháš zabít, než podnikneš výpravu *pro mě!*“

Nehty se mi zaryly hluboko do dlaní.

Vybavilo se mi něco, co mi kdysi řekla Annabeth, má přítelkyně: *Vždycky v duchu napočítej do pěti, než něco vztekle odsekneš božské bytosti.* Teoreticky by to mělo snížit riziko, že skončím jako doutnající hromádka uhlí.

Podařilo se mi napočítat do dvou. „Oni byli další bohové, kteří mě chtěli poslat na výpravu?“

„No jistě. Několik.“

„A vy jste jim řekla...“

„Že nejsi k mání. Potřebovala jsem tě mít tento týden zdravého!“

Hlavou mi projelo pár šťavnatých starořeckých nadávek.

Chyběly mi ještě dva doporučující dopisy. Zřejmě jsem je touhle dobou už mohl oba mít, kdyby mi to tahle Hekaté nepokazila.

Tentokrát jsem napočítal do tří, než jsem odpověděl. Zlepšuju se. „A ty další výpravy, ty –?“

„Ty nestály za tvůj čas!“ prohlásila. „Sehnat krabici cupcaků pro Afrodítu. Den na vodních lyžích s Hermem. Až moc lehké!“

Vodní lyže a cupcaky. Umínil jsem si, že se nebudu vztekat, protože pokud ode mě Hekaté dokázala udržet všechny ostatní bohy stranou, pak je nejen děsivá, ale přímo DĚSIVÁ.

„A ta *vaše* výprava... ta stojí za můj čas?“

„Rozhodně! Tvým úkolem bude –“

„Počkat.“ Kdesi vzadu v hlavě se mi rozblíkalo rudé světýlko... nějaké varování, vzpomínka? Něco, co mi řekla Eudora. Jo, už vím...

„Moje poradkyně mi řekla, že si musím vyžádat dvojitý kredit, než výpravu přijmu,“ řekl jsem. „A pokud budu muset během výpravy vykonat nějakou laskavost i pro jiné bohy, mohli by mi rovnou napsat doporučující dopis i oni.“

Hekaté velkomyslně rozhodila rukama. „To není žádný problém!“

„Výborně.“

„V tom, co po tobě chci, nebudou zapleteni žádní jiní bohové, takže na tom stejně nezáleží!“

Rozzářila se, nejspíš čekala, že jí budu děkovat.

„Co je to za výpravu?“ zabručel jsem.

„Hlídání domácích mazlíčků.“

„Co prosím?“

„Hlídání domácích mazlíčků! Od dnešního soumraku až do pátečního večera zůstaneš v mém domě a postaráš se mi o zvířátka. Jak víš, tohle období je pro mě významná část roku.“

„Protože... Jasně, pátek. Halloween.“

Dávalo smysl, že bohyně strašidelných záležitostí má tohle datum zakroužkované v kalendáři. Jediný problém byl v tom, že jsme už s kamarády měli na pátek plány.

„Bohužel...“ povzdechla si Hekaté. „Mé svaté dny bývaly na konci *každého* měsíce. Putovala jsem po světě a sbírala dary, které mi uctívající nechávali na prahu.

Několik posledních století to je bída, ale na konci října si na mě lidé ještě vzpomenou! Takže musím cestovat po světě a ukazovat se. Zatímco budu pryč, pohlídáš mi pekelného psa a tchoře.“

V tom prohlášení toho byla spousta, co bylo třeba rozebrat. Zásadní poznatek pro mě byl, že Hekaté chodí koledovat. Zřejmě je přesvědčená, že Halloween byl vymyšlen jenom pro ni.

Na jedné straně to byla ukázka klasického božského narcismu.

Na druhé straně, kdo jsem, abych bohyni upíral vyžebnané pamlsky?

„Takže ti mazlíci...“ začal jsem. „O pekelných psech něco málo vím, ale tchoři... žerou nějaké speciální tchoří krmivo? Měl bych o nich znát něco konkrétního?“

Hekaté se zasmála. „Měl bys toho vědět hodně, nicméně to si probereme později.“

Vytáhla černou vizitku a posunula ji ke mně po stole. Rudým písmem, lesklým jako čerstvá krev, tam byla napsaná adresa: FARA, GRAMERCY PARK WEST.

„Přijď za soumraku,“ nařídila mi. „Proberu s tebou pravidla, jak udržet mé mazlíčky zdravé a spokojené.“

„Za soumraku... dneska večer.“

Zamračila se. „Jsi nahluchlý? Ano. Dneska večer. Můžeš si s sebou vzít ty svoje kamarády... Annu a Groverbetha.“

Skoro to trefila, pomyslel jsem si.

„Dobře, udělám to,“ řekl jsem, protože co jiného mi zbývalo? Zřejmě to neznělo moc nadšeně.

Hekaté se zvedla od stolu. „Percy Jacksone, nabízím ti šanci získat doporučující dopis ode mě, významné bohyně, Nositelky pochodně –“

„Hvězdné chodkyně, jo, rozumím. Akorát si musím přesunout pár věcí v rozvrhu.“

Hekaté zvedla ruce. Ze záhybů šatů se jí rozlila temnota a naplnila pokoj inkoustovou mlhou. „Bude to lehký úkol, Percy Jacksone. Jestli uspěješ, získáš si mou vděčnost. Ale pokud mě zklameš...“

Tělo se jí zamihotalo a nabobtnalo. Najednou jsem se díval na tři různé bohyně, které byly spojené v jednom místě trupu jako tři drahokamy na jednom prstenu. Vlevo byla dívka mléčně bílé pleti a platinových vlasů. Měřila si mě tvrdým pohledem, který říkal: *Zatahej mě za copy, jestli si troufneš*. Uprostřed stála Hekaté, se kterou jsem dosud mluvil – žena středního věku a s tím nejnevrljším mateřským obličejem, jaký jsem viděl od svého posledního brunchu u Héry. Napravo byla seschlá stařenka s šedými vlasy a kyselým výrazem. Musím přiznat, že jsem nevěděl, který ten obličej mě děsí nejvíc.

„Jsem panna,“ pronesla Hekaté sborem tří hlasů. „Jsem matka. Jsem bába. Jsem všechny fáze života ženy – veškerá její síla – a nebudu trpět, aby mi vzdoroval nějaký muž.“

Zachvěl jsem se a nohy se mi roztráslly.

Jenže ona ještě neskončila. Znovu se proměnila. Ze tří obličejů se staly zvířecí hlavy. Nalevo vztekle zaržál kůň palomino, uprostřed vrčela lvice s odhalenými těsáky a napravo vrčel a slintal pes s planoucímá očima.

„Jsem kůň, který běhá silně a nebojácně,“ prohlásila týmiž hlasy. „Jsem lev, který se krade nenápadně a tajně. Jsem pes, který stojí na stráž, oddaný a lítý. Jsem bohyně křížovatek, kde se protínají všechny možnosti. Zhltnu ty, kdo přede mnou zakolísají.“

Po těle se mi šířil nepříjemný pocit horka a vlhka. Vnitřnosti jako by se mi rozpouštěly a stékaly do džínů.

Konečně se temnota v pokoji rozplynula. Stála tu zase Hekaté v jediném vydání a stejná jako na počátku.

Věnovala mi strnulý úsměv, asi viděla, že její varování zaúčinkovalo.

„Takže se uvidíme dnes večer,“ připomněla mi. „Ciao.“

Zmizela v explozi zeleného ohně a nezbylo po ní nic než smrad pálicí se zvířecí srsti.

Zíral jsem na zarámovaný diplom doktorky Samuelsové, který visel na stěně.

Když se mi zdálo, že už mě nohy zase unesou, vypotácel jsem se z místnosti. Musel jsem nějak doklepat školní den. Musel jsem kontaktovat Annabeth a Grovera. Ale úplně nejdřív ze všeho jsem musel zajít ke své skřínce s věcmi na tělocvik a převléct si spodáry.

GROVER SE TĚŽCE ZKOFEINUJE

„Víš, co je vtipný?“ řekl Grover. „Prkotinám se říká *trivia* podle římského jména Hekaté, Trivia! *Tři cesty!*“

„Možná to tak je,“ poznamenal jsem, „ale není to vtipný.“

„No tak! Máš výpravu. To je bezva zpráva!“

Grover vedle mě na chodníku poskakoval a křepčil. V chladném říjnovém počasí bývá vždycky plný energie. Jakmile jsem se mu zmínil o setkání s Hekaté, nadchl se ještě víc.

Dneska si svůj chundelatý zadek nasoukal do kapsáčových kalhot. Kozí kopyta měl dost lajdácky schovaná v upravených oranžových crocsech (aby byl nenápadný?) a ze strápatých vlasů mu trčely rohy. Na modré mikině s kapucí měl nápis HUMAN.

Nikdy jsem nepochopil pravidla satyrů na splynutí se světem smrtelníků. Obvykle se pokoušeli maskovat za lidi, ale bylo dost jasné, že spoléhají především na mlhu, závoj, který smrtelníkům mate zrak. Proč se obtěžoval s crocsy a mikinou HUMAN, zůstávalo záhadou. Možná mu šlo o to, aby z něj lidem explodoval mozek.

„Jsi prostě v rauši z těch domácích mazlíčků,“ došlo mi.

Kozlík se zašklebil od ucha k uchu, takže vypadal, jako by si nechal umělou inteligencí vygenerovat zuby navíc. „Jestli je ten pekelný pes něco jako Paní O’Learyová, tak si ho zamiluju!“

„Na to bych si nevsadil.“

„A tchoři...“ Grover se odmlčel. „Vlastně nevím, jestli jsem někdy nějakýho potkal, ale moc rád se s ním skamarádím. Jdeme!“

Rozběhl se po Lexington Avenue.

Sešli jsme se u stanice metra na 103. ulici – na našem obvyklém místě srazů po škole. Právě jsme mířili za mámou do její oblíbené kavárny, kde se pokoušela dopsat svou nejnovější knihu. Normálně bych ji při psaní nerušil, ale říkal jsem si, že jí musím co nejdřív říct o té výpravě pro Hekaté, protože jsme měli s hlídáním zvěře začít už dnes večer. Grover se s ní vždycky rád vidí a taky miluje sladkosti z té kavárny. Byl to po všech stránkách výhodný plán.

New York je divný v tom nejlepší slova smyslu. Procházíš takhle po ulici kolem bank a lékáren a obchodů s mobilními telefony a máš pocit, že jsi v nějakém běžném městě, úplně kdekoli. A pak zahneš doleva a najednou se ocitneš v boční ulici, kde stojí starý palác přestavěný na dům s bohémskými byty, na stromech kolem svítí celý rok šňůry světýlek a výlohy jsou směsicí holistických prádelen, tarotových salonů, kryolázní a kaváren.

A nejlepší kavárna ze všech je U Nakřápnuté konvice.

Nic proti lidem, co vysedávají ve Starbucksu a sepí-
sují divadelní hry nebo co. Nicméně jestli chceš vážně
inspiraci, najdi si nějaký místní, jedinečný podnik, jako
třeba ten U Nakrápnuté konvice.

Všechny šňůry světýlek se táhly z verandy před kavár-
nou až na ulici, jako by to byl střed slavnostní elektric-
ké pavučiny, kterou se nikdo neobtěžuje smést a která se
časem rozlezla do širokého okolí.

Sešli jsme po schodech na úroveň zahrady, prošli
dveřmi s korálkovým závěsem a vstoupili do útulného
bludiště výklenků a salonků. Hrála tam tichá hudba
jako z jiného světa – asi keltská harfa? Ze stropu visely
loutky víl kmotříček. Na všech možných parapetech,
kam svítilo slunce, podřimovaly kočky, což může a ne-
musí být proti městským zdravotním předpisům, ale
já to nikomu žalovat nemínil. Po celé kavárně se táh-
ly police nacpané – hádej čím – nakráplými čajovými
konvicemi. Některé byly zlaté a porcelánové, některé
měděné, jiné keramické v duhových barvách. Z mno-
ha vykukovali plyšáci.

Za pultem vařil kávu vousatý pořízek v růžové balet-
ní sukýnce a vitrína přetékala muffiny, sušenkami, ko-
láči a dorty.

Dokázal bych tu *já* napsat nějaký román? Ani náho-
dou. Kromě toho, že bych nebyl schopen napsat román
nikde, tohle prostředí by mě moc rozptylovalo. Zřejmě
důkaz, že jsem svou hyperaktivitu zdědil po tátovi. Má-
ma tu však pracovala moc ráda. Bylo to jenom pár bloků
od našeho bytu, a jak se jí blížilo datum porodu, cítila, že

ji tlačí termín odevzdání druhého rukopisu. Byl to závod mezi knihou a dítětem a mimino vyhrávalo.

Objednali jsme si s Groverem pití a něco na zub od balaťáka za pultem. Pak jsme vzadu našli mámu. Seděla u svého obvyklého stolu, slunce na něj dopadalo zešikma oknem ve světlíku, zahřívalo velkou černou kočku na parapetu a odráželo se od desítek křišťálových přívěsků, které mi na můj vkus až moc připomínaly bohyni duhy Iris.

Máma měla vlasy stažené do uzlu, aby jí při psaní nepadaly do tváře. Nakláněla se dopředu a tvář jí zářila ve světle notebooku, jako by se chtěla ponořit do světa, který tvořila. Měla na sobě pružnou tmavou sukni, která jí obepínala těhotné břicho, a tričko vypůjčené od mého nevlastního táty – černé s obrázkem chlapíka hrajícího na kontrabas a s nápisem CHARLES MINGUS.

Vedle sebe měla kouřící konvici čaje, nejspíš bylinkového s citronem, který začala pít místo kafe od té doby, co otěhotněla. Jedla tu málokdy – pekla doma sama, takže to asi nepovažovala za nutné –, ale personál kavárny ji stejně miloval. Nikdy si nikdo nestěžoval, i když často zabrala stůl na celé odpoledne.

Bál jsem se, že bude našťvaná, když nás uvidí, protože jsme jí technicky vzato narušili pracovní den, ale naopak se s úlevou usmála.

„Chlapci!“ spustila na nás.

„Omlouváme se, že vás takhle přepadáme,“ řekl Grover.

„Kdepak!“ Poplácala na židli vedle sebe. „Zachraňte mě před tímhle dialogem, prosím. Mám dojem, že se mě pokouší zabít.“

Grover vklouzl na lavici vedle ní a já se posadil na židli naproti. Vždycky si dávám pozor, abych mámě nekoukal na monitor, když píše, protože a) vím, že je z toho nervózní, b) písmenka mi tančí před očima a zvedá se mi z toho žaludek a c) musím pořád myslet na to, jestli netvoří nějakou postavu podle mě. Možná to zní namyšleně, ale z představy, že o mně někdo píše knihu, jsem úplně vedle.

„Tak copak se děje?“ zeptala se. „Nová výprava?“

„Jako bys mě znala.“

Zasmála se. „Řekni mi o tom všechno.“

Určitě si dělala starosti. Za posledních sedmnáct let jsem jí způsobil pořádný náklad stresu, ale naučila se mluvit o tom s lehkým tónem a podporovat mě. Mezi námi, netuším, jak to dokáže. Jediné, co je horší než být polobohem, je být mámou poloboha.

Vylíčil jsem jí svou božskou návštěvu ředitelny. Vynechal jsem jenom pár významných detailů, jako třeba to hrůzné trojhlavé představení Hekaté a svou výměnu prádla. Zrovna jsem domluvil, když nám pan baleták přinesl objednávku: borůvkové smoothie pro mě, dvojité caffè latte a jahodový muffin pro Grovera.

Po očku jsem se po něm podíval. Jsou dvě věci, které u mého kámoše satyra dokážou vyvolat záchvat hyperaktivní nepříčetnosti. Jedna je kafe. Druhá je cokoli s jahodovou příchutí.

„To zvládnou,“ ujistil mě, když viděl, že se mi to nezamlouvá. „Zajdu se pak proběhnout do parku a nabrat nějaké zásoby na večer. Já tu extra energii spálím!“

Uvažoval jsem, jaké zásoby by asi tak mohl nabrat v Central Parku. Představil jsem si ho, jak se ukáže v He-
katině domě s košíkem plným veverek.

„A to místo, ta fara“, ozvala se máma, „to je kde?“

Vytáhl jsem krvavou navštívenku a podal jí ji.

Přečetla si adresu a úsměv ji přešel. „Ajé.“

„Ajé?“ zopakoval jsem.

Zadívala se na kočku spící v okně, jako by pro ni mohla mít nějakou radu. „Ale nic. Už dlouho jsem na té ulici nebyla. Řekla jsem ti někdy...?“ zaváhala, rozmýšlela si, co mi má říct, a co ne. „Ne. To nic. Slib mi, že budeš opatrný.“

To nic a Bud'opatrný nejsou věty, které by k sobě úplně pasovaly, zvlášť když je říká máma. A tu *ulici* vyslovila tak, jak bych já řekl *Tartar*. Netušil jsem, jestli mi něco tají, protože je to špatná vzpomínka, nebo protože je se mnou Grover, nebo obojí.

S Groverem si starosti dělat nemusela. Ten byl plně zaměstnaný muffinem a kávou. Jakmile přejde do žravého módu, hrozí jediné nebezpečí, a to že zhltně všechno ostatní na stole, včetně mého smoothie, čajové konvice a mámina notebooku.

„Já jsem vždycky opatrný,“ ujistil jsem ji. „Aspoň se snažím.“

Čekal jsem, jestli řekne ještě něco dalšího. Když mlčela, zapsal jsem si za uši, že se jí na to zeptám později. Se mnou a s ní je to tak, že se na mě nikdy nesnaží tlačit, abych jí něco řekl, když na to nejsem připravený. Pokouším se jí to oplácet.

Grover mezitím vyzobal poslední drobký z muffinu. Skoro jsem cítil, jak vibruje energií.

„Měli bychom jít!“ vyjekl. „Máme hromadu práce! Já musím běžat po parku a ty se musíš zabalit na večer! Sejdeme se při západu slunce, jo?“

Přikývl jsem, pořád jsem se soustředil na mámu.

„Mám počkat doma, dokud se nevrátíš?“ zeptal jsem se jí. Myslel jsem si, že bych mohl s ní a Paulem povečeřet a dát jí další šanci povědět mi, proč jí Gramercy Park West dělá takové starosti.

„Ne, ne, to není třeba.“ Podařilo se jí rekonstruovat pečlivý úsměv. „Každopádně by to pro tebe měl být nezapomenutelný halloweenský zážitek. Hekaté je bohyní duchů, že?“

„A magie!“ dodal Grover. „A noci! A manipulace s mlhou!“

Zamračil jsem se. Hekaté mi podala celý svůj životopis, zatímco mě děsila plameny a zvířecími hlavami, ale tu manipulaci s mlhou vynechala. Zajímalo by mě proč. Když jsem o tom teď uvažoval, vybavil jsem si, že moje kamarádka Hazel kdysi říkala něco podobného... jak ji ta bohyně nutila, aby se to taky naučila.

Máma se natáhla přes stůl a stiskla mi ruku. „Měla bych ještě trochu psát. Ozvi se, když to půjde. A nezapomeň si vzít kartáček na zuby, ano?“

Měli jsme strávit halloweenský týden v domě strašlivé bohyně, a máma si dělala starosti s dentální hygienou. No, zřejmě se snažila zaměřit na věci, se kterými mi může pomoci.

„Nezapomenu,“ ujistil jsem ji. „A... hodně štěstí se psáním.“

Uvědomil jsem si, že borůvkové smoothie jsem skoro ani neochutnal. Vzal jsem si ho s sebou, Grover poskakoval vedle mě a drmolil něco o svých strategiích, jak se spřátelit s božskými domácími mazlíčky.

Ještě naposledy jsem se na mámu ohlédl. Soustředěně se mračila na monitor, ale pochyboval jsem, že dnes odpoledne ještě něco napíše. Místo toho si bude googlit Hekaté. Uvažoval jsem, co ji na Gramercy Parku tak rozhodilo. Měl jsem pocit, že to brzo zjistím sám...

MÁ PŘÍTELKYNĚ MĚ VEZME NA HŘBITOV

Doma jsem popadl svůj polobožský batoh na cesty (včetně kartáčku na zuby) a vydal se do centra najít Annabeth.

Škola designu v New York City je soukromá internátní instituce, která leží nedaleko čtvrti pojmenované po Gramercy Parku. Říkal jsem si, že bude jednodušší vyhledat Annabeth osobně než jí posílat zprávu přes Iris. Polobohové nemohou používat mobilní telefony (naváděcí maják pro nestvůry, okamžitá smrt atd.), takže zprávy posílané prostřednictvím bohyně Iris jsou dobrá náhrada, ale žádá si to trochu plánování. Nechceš se kamarádovi zjevit jako třpytivá duhová vidina a začít si povídat, když má kolem sebe bandu smrtelných čumilů. (Může to vyvolat vedlejší účinky jako záchvaty paniky, masovou hysterii a chybné psychologické diagnózy. Zeptej se svého doktora, jestli je pro tebe vysílání prostřednictvím Iris vhodné.)

Annabetina škola zaujímá shluk městských domů a kancelářských budov kousek od ulice Bowery. Kdyby

před ní nevisely prapory, člověk by neuhodl, že se jedná o školu. V celém areálu jsem se nevyznal, ale věděl jsem o třech místech, kde na Annabeth můžu narazit: v jejím pokoji na internátu, v knihovně nebo v Černém mravenci, mexické restauraci hned za rohem. Odhadl jsem, že odpoledne nejspíš studuje, a namířil jsem si to do knihovny.

Technicky vzato by mě neměli pustit dovnitř. Knihovna měla sloužit jenom studentům, ale Florence z ochranky mě znala a měla mě ráda, a tak se jen usmála a pokývla mi, když jsem prošel kolem. Vidiš to? Umím být milý, když zrovna nedělám chaos. A sem tam i *přesto*, že dělám chaos.

Tento měsíc bylo na výstavce studentských prací k vidění „recyklované oblečení“ – snůška večerních šatů a smokingů vyrobených z plastových pytlů, obalů od sladkostí a slisovaných hliníkových plechovek. Nechápu to, ale asi je to tím, že nestuduju na škole designu.

Vyšel jsem do třetího patra, kde Annabeth tábořila na svém obvyklém místě – na pohodlném gaučíku v sekci architektury – se spolužáky Davem a Hanou, kteří se zrovna tiše smáli něčemu, co řekla. Měla na sobě plan-davou mikinu UC Berkeley, děravé džíny a nové martensky. Vlasy si spletla do francouzských copů, konečky se jí kroutily po ramenou jako drápy dravce a oči se jí vesele leskly.

Nevím, jestli jste někdy zažili něco podobného – když zdálky vidíte někoho, koho znáte, a na malou chvilíčku ho nepoznáte. Mozek si řekne *Páni, ten člověk ale*

vypadá dobře. Pak vám dojde, že je to někdo, koho znáte roky – že to je vaše přítelkyně –, a celé tělo se vám rozbrní štěstím.

Jasně, možná v tom byla i úzkost, protože tam seděla a smála se s jinými lidmi a já byl mimo. Neřekl bych ale, že to byla žárlivost. Spíš nervózní motivace. Annabeth je od přírody přátelská a každý chce být v její společnosti a vysloužit si její uznání. Odjakživa se jí dařilo, ať už jsem byl u toho, nebo ne. Proto jsem tak odhodlaný dodělat školu a dostat se na vysokou spolu s ní, i když to znamená podstupovat mučení v podobě studování a čtení.

Páni, má takovou moc nad tím, jak uvažuju... až mě to děsí. Já coby syn Poseidóna umím jenom nechat vybuchovat chladiče vody a domlouvat se s mroži.

„Nazdar,“ pozdravil jsem je vespolek.

Dave mi udělal místo na pohovce. „Co je, Percy?“

Hana se na mě nuceně usmála. Myslím, že mě nemá moc v lásce, možná proto, že si není jistá, jestli jsem pro Annabeth dost dobrý... no, v tom má docela pravdu, ale já se k ní vždycky snažil chovat hezky.

Annabeth mě vzala za ruku. „Zrovna jsme mluvili o našem novém úkolu – přestavbě muzea.“

„No super.“ Snažil jsem se neotrást. S Metropolitním muzeem umění mám dost špatné zkušenosti, a tím *dost špatné* chci říct, že mě tam málem zamordovala moje učitelka matiky ze šesté třídy, když se ukázalo, že je to ve skutečnosti lítě.

„Já bych šel naplno do postmodernismu,“ vykládal Dave. „Pořádně otevřít celý prostor, zbavit se těch

klasických sloupů a podobně. Strašně to smrdí minulým stoletím.“

„Já bych to pojala avantgardně,“ mínila Hana. „Všude escherovská schodiště. Víš, o čem mluvím?“

Nasměrovala tu otázku na mě jako provokaci. Neměl jsem tušení, co to mele, a tak jsem jenom přikývl.

„Co bys udělal ty, Percy?“ zeptal se Dave.

Přepadla mě panika. Podařilo se mi udržet se a nevyhrknout, že je to otázka svobodné vůle versus osudu. Jediná přestavba muzea, jaká mě napadala, bylo dostavět zabezpečené místnosti a všude rozmístit automaty na meče, aby mladí polobohové měli větší šanci přežít útoky nestvůr. Ale o tom jsem se s Hanou a Davem bavit nemohl.

„Nemám tušení,“ přiznal jsem. „Návrhářství přenechám odborníkům.“ Obrátil jsem se k Annabeth. „Cos vymyslela ty?“

Dave a Hana se začali pohihňávat.

„Zrovna jsem jim to líčila,“ odpověděla Annabeth. „Sklo a marshmallowy.“

„Cože?“

„Sklo a marshmallowy.“

„Geniální,“ pochválil to Dave.

„Ujetý,“ mínila Hana.

„Já to nechápu,“ řekl jsem.

Knihovník, který k nám byl nejbližší, se na nás podíval a povytáhl obočí. Nebylo to vyložené *pssst*, ale nemělo to k tomu daleko.

Annabeth pokračovala tišeji. „Víš přece, že Met má tisíce uměleckých artefaktů jen tak ve skladech. Plánuju

tříkrát rozšířit výstavní prostory – přestavět celou budovu jako obří spirálu se skleněnými podlahami a stěnami kolem ústředního atria. Umělecké předměty by byly chráněné sklem a díky průhledným panelům by sis je mohl prohlížet zezadu, zepředu, seshora i zezdola. Připadal by sis, jako bys plul v trojrozměrném oblaku umění.“

„A ty marshmallowy?“ zeptal jsem se, protože přirozeně tíhnu k tomu, co se dá sníst.

„Velké, měkké, bílé polštáře. Po celém muzeu. Už žádné nepohodlné lavice. Když přijdou děti, můžou sebou plácnout, kam se jim zachce, odpočívat a vychutnávat si umění.“

„Nebo si schrupnout,“ navrhl jsem.

„To taky!“ uznala. „Je to veřejný prostor. Proč si nezdřímnout u sochy Athény nebo u autoportrétu Fridy Kahlo?“

„Pohodlné marshmallowy ve skleněném chrámu,“ přikývl jsem. „Jo, jsem pro.“

Stiskla mi ruku. „Takže, co se děje?“

„No, jenom... dostal jsem takový nečekaný úkol. Napadlo mě, že bys mi s tím mohla pomoci.“

Annabeth zvažněla. Věděla přesně, o čem mluvím, přestože Dave a Hana neměli o ničem tušení.

„Nemůže ti dělat *všecky* domácí úkoly, člověče,“ zavržela hlavou Hana.

„Jo, musí si dělat ty svoje,“ přidal se Dave.

„Jděte do háje,“ obula se do nich Annabeth, ale usmála se. „Fajn, Jacksone, dám ti pár minut. Pojdme.“ Vytáhla mě na nohy a odvedla z knihovny. Dave a Hana nám za

zády něco šeptali, asi se divili, co na mně Annabeth vidí, když jsem tak totálně beznadějný případ, co se týče architektonického designu.

Došli jsme na Annabetino oblíbené místo k přemýšlení – lavičku pod javorem na blízkém hřbitově. Jednou mi řekla, že je tam pochovaný nějaký známý architekt. Peter Stuyvesant? Jo, to je on. Pojmenovali po něm asi tak polovinu všeho v okolí, takže na práci se sklem a marshmallowy musel být expert.

Annabeth tvrdila, že ji to tam inspiruje, což mi vyhovovalo. Seděli jsme a pozorovali dopravu, jak se šine po Druhé avenue, vychutnávali jsme si dokonalé počasí – chladné, řízné a slunečné, takové, jaké by sis nejraději nalahvoval, schoval a otevřel uprostřed srpna, když se Manhattan promění v bažinu.

„Takže...“ Annabeth se ke mně obrátila. „Co je to za výpravu?“

Vylíčil jsem jí své setkání s Hekaté.

Poslouchala tak soustředěně, jak většina lidí poslouchá jenom své oblíbené písničky – jako by si chtěla vrýt do paměti každé slovo, rozebrat význam každé věty a to, jaký z ní má pocit. Ona je rozená řešitelka problémů. Když jsem ji uvedl do obrazu, čekal jsem, že se zamračí a začne si to v duchu propočítávat, přehrávat si scénáře všeho, co by se mohlo pokazit během školního týdne, kdy budeme dělat chůvy domácím mazlíčkům Hekaté.

Místo toho se rozesmála.

„To je paráda!“ Vlepila mi pusku na tvář, jako bych jí dal dárek.